

Книга Даниїла - Номер тридцять дев'ять

Розкриття пророчого гобелена: Сон Вільяма Міллера та відновлення основоположних істин в останні дні

Jeff Pippenger
2024-01-03

Ми розглядаємо пророче застосування сну Вільяма Міллера в останні дні, де всі пророцтва знаходять своє досконале сповнення. Сон Міллера вказує на відкриття, утвердження, відкидання, поховання та відновлення основоположних істин адвентизму, які були зібрані через служіння Міллера. Ці основоположні істини представляли істини, які були розпечатані у 1798 році. Ці істини представлені видінням про річку Улай. Сон Міллера, як записано в книзі «Ранні твори», був його другим сном, і цей сон був типологічно представлений другим сном Навуходоносора, так само як і сам Міллер був типологічно представлений Навуходоносором.

Попередні статті показали, що завершення періоду «семи часів» у житті Навуходоносора, коли він жив із серцем звіра, символічно припало на 1798 рік. Тоді його царство було відновлено, і вперше Навуходоносор уособлював повністю навернену людину. У контексті «часу кінця» в 1798 році він уособлював «мудрих». Ми також встановили, що, будучи першим царем Вавилону, суд «сім часів» над Навуходоносором слугував прообразом суду «дві тисячі п'ятсот двадцять» (мене, мене, текел, упарсин) над Валтасаром, останнім царем Вавилону.

"До останнього правителя Вавилону, як і в прообразі до його першого, настав присуд божественного Сторожа: 'О царю, ... тобі сказано; царство відійшло від тебе.' Даниїла 4:31." Пророки і царі, 533.

Сестра Вайт назвала Валтасара в його час суду «безумним царем». У підсумку часу суду над Навуходоносором він постає як «мудрий цар», бо отримав користь від суду «семи часів», а Валтасар, хоча й знав цю історію, відмовився скористатися нею.

Але любов Валтасара до розваг і самопрославлення стерла уроки, яких він ніколи не повинен був забувати; і він учинив гріхи, подібні до тих, що накликали суворі суди на Навуходоносора. Він змарнував можливості, милостиво даровані йому, не скориставшись наявними для нього нагодами, щоб пізнати істину. «Що маю робити, щоб спастися?» було запитанням, повз яке великий, але нерозумний цар пройшов байдуже. Bible Echo, 25 квітня 1898 р.

Навуходоносор — символ «мудрих» у 1798 році, які розуміють помноження знань у час кінця.

Гордовите вихваляння ледве зійшло з його вуст, як голос із Неба сповістив йому, що настав призначений Богом час суду. Вмить його розум було віднято, і він став, немов звір. Протягом семи років він перебував у такому приниженому стані. Наприкінці цього

часу його розум було відновлено, і, підвівши погляд у покорі до великого Бога Неба, він визнав Божу руку в цьому покаранні й був знову відновлений на своєму престолі.

У прилюдному зверненні цар Навуходоносор визнав свою провину і велику Божу милість у своєму відновленні. Це був останній вчинок його життя, як записано у Священній історії. *Review and Herald*, 1 лютого 1881 р.

По завершенні «семи часів» Навуходоносор зробив публічне проголошення, яке включало публічне визнання. Міллер, як Навуходоносор, символізує «мудрих» у 1798 році, які розуміють примноження знання у час кінця. Обидва мали по два сні, і обидва їхні другі сні символічно вказують на «сім часів». У попередніх статтях було показано, що «сім часів» позначають перехідний момент.

У 1798 році Навуходоносор знаменує перехід від свого гордого стану до стану мудрих. Це включало його публічне визнання. 1798 рік також був точкою переходу між п'ятим і шостим царствами біблійного пророцтва. Він також ознаменував прихід першого ангела, тим самим позначивши нову епоху, бо попередження про грядущий суд не могло пролунати, доки п'яте царство біблійного пророцтва не отримало смертельної рани.

Сама звістка проливає світло на те, коли має відбутися цей рух. Про неї сказано, що вона є частиною «вічного Євангелія»; і вона звіщає про початок суду. Звістка про спасіння проповідувалася в усі віки; але ця звістка є частиною Євангелія, яку можна було проголосити лише в останні дні, бо тільки тоді було б правдою, що настала година суду. Пророцтва подають послідовність подій, що ведуть до початку суду. Особливо це стосується книги Даниїла. Але ту частину його пророцтва, яка стосувалася останніх днів, Даниїлові було наказано закрити й запечатати «до часу кінця». До настання цього часу не могла бути проголошена звістка про суд, заснована на виконанні цих пророцтв. А в час кінця, каже пророк, «багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання». Даниїла 12:4.

Апостол Павло застерігав церкву не очікувати приходу Христа у свої дні. «Той день не настане, — каже він, — доки спершу не настане відступлення і не відкриється людина гріха». 2 Солуня 2:3. Лише після великого відступлення і тривалого періоду панування «людини гріха» ми можемо очікувати пришествя нашого Господа. «Людина гріха», що також іменується «таємницею беззаконня», «сином погібелі» і «тим беззаконником», представляє папство, яке, як було передвіщено в пророцтві, мало зберігати свою зверхність протягом 1260 років. Цей період закінчився у 1798 році. Прихід Христа не міг відбутися раніше цього часу. Застереження Павла охоплює всю християнську епоху аж до 1798 року. Саме після того часу має проголошуватися звістка про другий прихід Христа.

У минулі віки такої вістки ніколи не було дано. Павло, як ми бачили, не проповідував її; він указував братам на тоді ще дуже віддалене в часі пришествя Господа. Реформатори її не проголошували. Мартін Лютер відносив суд приблизно на триста років уперед від свого часу. Але з 1798 року книгу Даниїла було розпечатано, знання пророцтв зросло, і багато хто проголошував урочисту вістку про близькість суду. Велика боротьба, 356.

У 1798 році настав новий період у справі спасіння, і з ним прийшло попередження про інший період, який мав розпочатися 1844 року. Під час тієї зміни періодів одні двері мали зачинитися, а інші — відчинитися.

І ангелові церкви у Філадельфії напиши: Так говорить Святий, Істинний, Той, Хто має ключ Давида, Хто відчиняє, і ніхто не зачинить; і зачиняє, і ніхто не відчинить: Я знаю твої діла: ось Я поставив перед тобою відчинені двері, і ніхто не може їх зачинити, бо ти маєш небагато сили, і зберіг Моє слово, і не відрікся від Мого імені. Об'явлення 3:7, 8.

Відкриття дверей знаменує нову диспенсацію. У 1798 році, наприкінці першого гніву, що тривав від 723 р. до н. е. до 1798 р., відбулася диспенсаційна зміна царств і вістки. Диспенсаційна зміна відбулася також у 1844 році, наприкінці останнього гніву, що тривав від 677 р. до н. е. до 1844 р. У 1798 році настала диспенсація вістки першого ангела, яка застерігала про наближення суду. І Навуходоносор, і Міллер представлені як «мудрі» в «час кінця», коли було відчинено «двері» до внутрішньої диспенсації вістки першого ангела та до зовнішньої диспенсаційної зміни від морського звіра до земного звіра. Диспенсація вістки першого ангела завершилася, коли 22 жовтня 1844 р. було відчинено двері до Святого Святих, і почалася диспенсація третього ангела та слідчий суд.

Другий сон Міллера починається, коли в 1798 році було відчинено двері, і закінчується, коли було відчинено двері в перехідний період «двох свідків», яких оживляють, щоб проголосити вістку «Опівнічного Крику». Пророчо і Навуходоносор, і Міллер символізували перехід від царства морського звіра до царства земного звіра в 1798 році. Обидва вони представляють проголошення наближення та настання слідчого суду в 1844 році. 1798-й і 1844-й позначають завершення першого й останнього «гніву» Бога проти Його народу, звершеного протягом періоду «семи часів», як це викладено в книзі Левіт, розділ двадцять шостий. Сорок шість років від 1798 до 1844 становлять період зведення духовного храму, до якого вісник завіту раптово прийшов 22 жовтня 1844 року, коли Христос перейшов із Святого до Святого Святих.

1798 і 1844 позначають кілька переходів, які відзначені виразом «сім разів». Перехід мілеритського філадельфійського адвентизму до мілеритського лаодикійського адвентизму у 1856 році також був позначений зростанням пізнання щодо «семи разів», яке згодом було відкинута у 1863 році. У 1798 році відбулося зростання пізнання з книги Даниїла, яке включало ті самі «сім разів» із двадцять шостого розділу Левіта, що мали бути відкинута наприкінці мілеритського філадельфійського адвентизму.

Перехід руху першого ангела від Філадельфії до Лаодикії був представлений сімома роками з 1856 по 1863. Лаодикійська вістка надійшла 1856 року, і протягом семи років нове світло щодо «семи часів», яке було відкрите, породило трьохетапний випробувальний процес, який адвентизм не пройшов у 1863 році. На світло «семи часів» було відведено сім років, щоб його або прийняли, або відкинули. Перехід міллеритського філадельфійського адвентизму до міллеритського лаодикійського адвентизму є прообразом звороту цієї послідовності наприкінці — переходу лаодикійського руху третього ангела до філадельфійського руху

третього ангела.

Шістдесятип'ятирічне пророцтво Ісаї знаменує початок першого й останнього Божого гніву проти спочатку північного, а потім південного царства Ізраїлю.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Резін; і за шістдесят п'ять років Єфрем буде розбитий, так що перестане бути народом. Ісаїя 7:8.

Пророцтво Ісаї про шістдесят п'ять років було дане у 742 році до н. е., і протягом шістдесяти п'яти років Північне царство перестане існувати. Через дев'ятнадцять років після 742 року до н. е., у 723 році до н. е., Північне царство було поневолене Ассирією. Наприкінці шістдесяти п'яти років обурення Південного царства розпочалося у 677 році до н. е., коли Манасію було взято у полон вавилонянами. Отже, шістдесят п'ять років означають дев'ятнадцятирічний період до першого поневолення Північного царства, а потім ще сорок шість років до полону Манасії.

Ці пророцтва знайшли своє відповідне сповнення у 1798, 1844 і 1863 роках. У 1798 році з приходом першого ангела відбувся внутрішній перехід у звістці спасіння, а також відбувся зовнішній перехід царств біблійного пророцтва. У 1844 році відбувся внутрішній перехід у звістці спасіння: було зачинено двері до Святого місця, і з приходом третього ангела розпочався слідчий суд. У 1863 році відбулася зовнішня зміна, коли обидва роги звіра із землі розділилися на два класи.

Республіканський ріг розділився на дві політичні партії, які відтоді й надалі домінуватимуть в історії земного звіра. Протестантський ріг розділився на два відступницькі прояви: одна сторона заявляла, що є протестантською, і стверджувала, що дотримується суботи сьомого дня, а інша група також заявляла, що є протестантською, але визнавала день сонця своїм обраним днем поклоніння.

У той період історії протестантський ріг, що вийшов із темних віків, був випробуваний з 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року і не пройшов випробування і перейшов від протестантського народу, що дотримується неділі, до відступницького протестантського народу, що дотримується неділі.

В історії істинного протестантського рога, який був встановлений та ідентифікований у 1844 році, процес випробування відбувався з 1856 до 1863 року. Тоді істинний протестантський ріг, що дотримується суботи, перейшов як від Філадельфії до Лаодикії, так і від істинного протестантського народу, що дотримується суботи, до відступницького протестантського рога, що дотримується суботи. «Сім часів» пов'язане з 1798, 1844, 1856 і 1863 роками. «Сім часів» є символом, пов'язаним із точкою переходу, і ця істина утверджена кількома свідками.

У 1798 році зросло розуміння щодо «семи часів», оскільки найперше пророцтво про час, яке відкрив Міллер, і було саме цією істиною. До 1863 року цю істину було відкинуто, що позначило завершення кінцевого періоду шістдесяти п'яти років пророцтва, викладеного в сьомому розділі книги Ісаї.

Повне пророцтво на дві тисячі п'ятсот двадцять років має проміжок у шістдесят п'ять років як на початку, так і в кінці, у зворотно-дзеркальній манері. Початок завершальних шістдесяти п'яти років (1798), типологічно означений початком початкових шістдесяти п'яти років у 742 р. до н. е., коли було дано це пророцтво, ознаменувався зростанням пізнання щодо «семи часів», яке «мудрі» міллеріти зрозуміли та проголосили. Наприкінці завершальних шістдесяти п'яти років, у 1863 році, сталося ще одне зростання пізнання тієї самої істини, яке зрештою було відкинута нещодавно коронованими «священниками» істинного протестантського рога.

Мій народ гине через брак пізнання: бо ти відкинув пізнання, то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священником; бо ти забув Закон Бога свого, то й Я забуду дітей твоїх. Осія 4:6.

Зростання пізнання, коли книгу Даниїла розпечатують, пов'язане із «сімома часами», тож «сім часів» є символом не лише перехідного моменту, а й розпечатання пророчого послання.

Ще один перехід розпочався 18 липня 2020 року з першим розчаруванням, яке започаткувало «час зволікання» та ознаменувало початок трьох із половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення, коли два свідки лежали мертвими на вулиці великого міста Содоми й Єгипту.

18 липня 2020 року ознаменовує початок трьох із половиною символічних днів («сім часів»), що були проілюстровані історією 1856–1863 років. Обидва періоди є символами «семи часів». Обидва періоди позначають зміну устрою (перехід). Обидва періоди відображають зростання знання, пов'язане із «сімома часами».

Це було в період переходу від Вавилонського царства до Мідійсько-Перського царства, коли Даниїл молився молитвою з двадцять шостого розділу книги Левіта, тим самим визначаючи молитву з двадцять шостого розділу книги Левіта як віху переходу останніх днів. У сні Міллера, по завершенні семи вживань слова «розсіяння», Міллер і плаче, і молиться. Плач позначає момент, коли Лев із племені Юди (чоловік із щіткою для бруду) знімає печатку із послання, що було запечатане.

Молитва Міллера позначає молитву Даниїла, пов'язану з двадцять шостим розділом Левіта, що асоціюється із «сім разів», і вона відбувається тоді, коли у сні Міллера були відчинені двері та вікна. Але молитва Даниїла у дев'ятому розділі також узгоджується з молитвою Даниїла у другому розділі. Вона також узгоджується з молитвою покаяння Навуходносора наприкінці його «сім часів».

Молитва Міллера, таким чином, була представлена молитвою з двадцять шостого розділу Левіта, яка була публічною покайною молитвою і молитвою прохання про розпечатання останньої пророчої таємниці, бо всі пророцтва ілюструють останні дні. Тому таємниця другого розділу Даниїла являє собою останню таємницю, яку належить розпечатати. Молитва Міллера у його сні була молитвою тривоги й праведного обурення щодо мерзот,

вчинених над коштовностями в його кімнаті. Його тривога була проілюстрована тими, хто зітхає й плаче в дев'ятому розділі Єзекиїля, під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч.

Міллер спостерігав, як істини поступово були поховані під фальшивими вченнями, і це врешті-решт дійшло до того, що скриньку (саму Біблію) було знищено. Знищення скриньки Міллера відбулося в третьому поколінні адвентизму, коли розгорнувся цілеспрямований рух, щоб відкласти Біблію короля Якова на користь сучасних спотворених перекладів Біблії на католицькій основі.

Міллер заплакав, потім помолився, і негайно відчинилися двері, і всі люди вийшли. Тоді увійшов чоловік із щіткою для сміття (Лев з племені Юдиного), відчинив вікна й почав прибирати. Тоді Міллер висловив занепокоєння через розсипані коштовності, і чоловік із щіткою для сміття пообіцяв, що подбає про коштовності. У метушні прибирання, яке провадив чоловік із щіткою для сміття, Міллер на мить заплющив очі, а коли розплющив очі, сміття зникло. Коштовності були розсипані по кімнаті, і тоді чоловік із щіткою для сміття поставив більшу скриньку на стіл, зібрав коштовності й вкинув їх у скриньку та сказав: "Прийдіть і подивіться."

Вислів «прийди і подивися» є символом того, що істину щойно розпечатано. Істина, розпечатана для Міллера, є остаточною, бо наступною подією є пробудження Міллера від «вигуку», що символізує гучний клич. В історії міллеритів Міллер був останнім, хто прийняв звістку Опівнічного кличу, і безпосередньо перед вигуком, що пробуджує його уві сні, він на мить заплющив очі. Єдине місце в Біблії, де згадуються «мить» і «очі», вказує на перше воскресіння.

Ось, кажу вам таємницю: не всі ми заснемо, але всі переїнеміємось, в одну мить, у мить ока, при останній сурмі: бо засурмить сурма, і мертві воскреснуть нетлінні, а ми переїнеміємось. Бо належить цьому тлінному зодягнутися в нетління, і цьому смертному — зодягнутися в безсмертя. 1 Коринтян 15:51-53.

В історії переходу від Лаодикійського руху третього ангела до Філадельфійського руху третього ангела, як показано в одинадцятому розділі Об'явлення, Міллер представляє останнього з мудрих дів, які отримали вістку опівнічного крику. Першими, хто її отримав, були найдуховніші.

Це був опівнічний клич, який мав надати силу вістці другого ангела. З неба були послані ангели, щоб пробудити знеохочених святих і приготувати їх до великої праці, що стояла перед ними. Найталановитіші люди не були першими, хто прийняв цю вістку. Ангели були послані до смиренних і відданих та спонукали їх піднести клич: «Ось Жених іде; виходьте назустріч Йому!» Ті, кому було доручено цей клич, поспішили і в силі Святого Духа проголосили вістку та пробудили своїх знеохочених братів. Ця праця ґрунтувалася не на мудрості й ученості людей, а на силі Божій, і Його святі, які почули цей клич, не могли йому противитися. Найдуховніші першими прийняли цю вістку, а ті, хто раніше провадив роботу, були останніми, хто прийняв її і допоміг посилити клич: «Ось Жених іде; виходьте назустріч Йому!» Ранні твори, 238.

Наприкінці трьох із половиною символічних днів одинадцятого розділу Одкровення проголошується перша з двох звісток, представлена в тридцять сьомому розділі Єзекіїля. Перша звістка зводить до купи мертві та розпорошені кістки, але вони все ще мертві. Звістка була виголошена голосом, що кликав «у пустелі», тим самим вказуючи, що звістка Єзекіїля починається ще до завершення трьох із половиною символічних днів. Ці три з половиною дні символізують «пустелю», і саме з «пустелі» проголошується звістка. «Пустеля» також є символом «семи часів», що позначає перехід і розпечатання, яке вводить процес випробування.

Існує поступовий розвиток звістки і поступове її прийняття, що проілюстровано Опівнічним криком в історії міллеритів. Найбільш духовні були першими, хто прийняв звістку голосу, що волає в пустелі, а історики адвентизму вказують на лист, написаний Вільямом Міллером за кілька днів до 22 жовтня 1844 року, де Міллер свідчить, що він нарешті зрозумів і прийняв звістку Опівнічного крику Самуеля Сноу.

Дорогий брате Гаймсе: Я бачу славу в сьомому місяці, якої ніколи раніше не бачив. Хоча Господь показав мені типологічне значення сьомого місяця півтора року тому, я все ж не усвідомлював сили прообразів. Тепер, благословенне ім'я Господнє, я бачу красу, гармонію та узгодженість у Святому Писанні, за які я довго молився, але не бачив до сьогодні. Дякуй Господу, душе моя. Нехай брат Сноу, брат Сторрс та інші будуть благословенні за те, що стали знаряддям, щоб відкрити мені очі. Я майже вдома. Слава! Слава! Слава! Слава! Вільям Міллер, «Знамення часу», 16 жовтня 1844.

У повторенні історії Опівнічного крику, як це представлено в сні Міллера, Міллер на мить заплющив очі. Отже, «в одну мить, у мить змигнення ока, при останній сурмі: бо сурма залунає, і мертві воскреснуть». У сні Міллера він представляє останніх, хто приймає вістку Опівнічного крику, як це було в його власній історії. Він представляє тих, хто зрештою приймає вістку незадовго до того, як чоловік зі щіткою для сміття збирає розкидані коштовності й кидає їх у більшу скриньку. В одинадцятому розділі Об'явлення ті, хто останніми приймають другу вістку Єзекіїля, яка є вісткою про чотири вітри ісламу і також є печатуючою вісткою, роблять це безпосередньо перед тим, як пролунає остання з семи сурм, тобто сурма «третього горя». «В одну мить, у мить змигнення ока, при останній сурмі: бо сурма залунає, і мертві воскреснуть нетлінними, і ми змінимося» (1 Коринтян 15:52).

Уривок вказує на перше воскресіння, що відбувається під час Другого пришествя, але є також воскресіння мертвих сухих кісток (двох свідків), яке відбувається в годину великого землетрусу, описаного в одинадцятому розділі Об'явлення. У «годину» того землетрусу лунає остання сурма із семи сурм, і мертві свідки, що були на вулиці, повертаються до життя — не як лаодикійці, а як філадельфійці, — бо при сурмі третього «Горе» двоє свідків запечатані й перетворені на нетлінних, адже вони більше ніколи не згрішать. Міллер представляє останніх, хто прийме звістку, яка оживляє двох свідків, — це звістка про чотири вітри ісламу, і вона є запечатувальною вісткою.

Звук тієї сурми піднімає останні сухі мертві кістки, що були розкидані на вулиці Содому та Єгипту. Міллер спостерігав, як істини поступово були поховані фальшивими вченнями.

Зрештою Міллер заплакав, позначивши час, коли мало розпочатися розпечатування, адже розпечатування — це поступовий процес. Це розпечатування почалося в завершальний період трьох з половиною днів.

Після того, як Міллер заплакав, Той, Хто мав владу зняти печаті із запечатаної книги, увійшов у розповідь. У сні Міллера це був Чоловік зі щіткою для сміття. Потім Міллер помолився, і негайно відчинилися двері, що позначило момент, коли Лаодикійський рух третього ангела мав перейти у Філадельфійський рух третього ангела. Його молитва була молитвою з двадцять шостого розділу Левита; це була молитва про розуміння остаточної пророчої тасмниці та публічне визнання бунту, який накликав три з половиною дні на двох свідків; це була молитва тих, хто запечатаний у дев'ятому розділі Єзекіїля.

Після молитви Христос (чоловік зі щіткою для бруду) увійшов і почав прибирати кімнату. Наприкінці прибирання чоловіка зі щіткою для бруду Міллер на мить заплющив очі, визначивши кінець періоду, коли мали воскреснути мертві, сухі кістки. Потім чоловік зі щіткою для бруду зібрав розкидані коштовності в кімнаті Міллера і поклав їх у нову, більшу скриньку на столі в центрі кімнати Міллера, коли двох свідків підносять як знамено. Як знамено вони тоді кличуть іншу Божу отару, що ще перебуває у Вавилоні: «Прийдіть і подивіться» на послання, яке Лев із племені Юдиного шойно вкинув у нову, більшу скриньку.

До розгляду видіння ріки Улай як символу істин із книги Даниїла, які були розпечатані в 1798 році, ми перейдемо в наступній статті. Ми заздалегідь окреслили кілька орієнтирів для цього розгляду. Перше: вістка міллеритів була досконалою (на своєму етапі зростання), але неповною. Її було вибудовано в рамках двох, а не трьох спустошувальних сил. Друге: коли сон Міллера описує остаточне відновлення основоположних істин, ті основоположні істини тоді стають «у десять разів яскравішими», ніж їхня первісна слава. Третє: рух першого ангела (міллеритський рух) повторюється в русі третього ангела, але з кількома важливими застереженнями. Міллерити як символ були філадельфійцями; вони були наверненим Навуходносором, але зрештою, на жаль, у 1863 році «відбудували Єрихон».

Рух третього ангела розпочався у становищі лаодикійців, які потребували навернення, але зрештою вони мали взяти участь в остаточному знищенні Єрихона (Єрихона останніх днів).

Спаситель прийшов не для того, щоб відкинути те, що говорили патріархи й пророки; адже Сам Він говорив через цих представників. Усі істини Божого слова походили від Нього. Але ці безцінні перлини було поміщено у фальшиві оправы. Їхнє дорогоцінне світло було поставлено на служіння помилці. Бог бажав, щоб їх було вилучено з їхніх помилкових оправ і вставлено в оправу істини. Цю працю могла звершити лише божественна рука. Через свій зв'язок із помилкою істина служила справі ворога Бога й людини. Христос прийшов, щоб поставити її там, де вона прославлятиме Бога й працюватиме задля спасіння людства. Бажання віків, 287.